

AKADÉMIA
TEMNA
SPOLOK
VYVOLENÝCH

GABRIELLA POOLE

FRAGMENT

Akadémia temna

Spolok vyvolených

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Akadémia temna 2 – Nebezpečné putá
Akadémia temna 3 – Rozdelené duše

Gabrielle Poole
Akadémia temna – Spolok vyvolených – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

AKADÉMIA
TEMNA
SPOLOK
VYVOLENÝCH

GABRIELLA POOLE

 FRAGMENT

PROLÓG

„Haló, to si ty?“

S nádejou hľadela do tmy a pulz sa jej zrýchľoval.

Nijaká odpoveď. V poraste niečo zašramotilo, zapišťal komár. Sklamane sa pomrvila na starom chrámovom múre a pritiahla si kolená k brade. Neboli to teda kroky, iba nejaký nočný tvor. Koniec koncov, veď ju varoval, že bude trochu meškať.

Počkaj tam na mňa! Počkaj na mňa, Jess, ja určite prídem...

Pousmiala sa. Jasně, že príde. Príťahujú sa ako dva magnety. Nájde si ju kdekoľvek, a to hneď, v dave, v triede, a nájde si ju aj tu, v tme. Ona mu bude vyčítať, že ide neskoro, no on ju svojím smiechom a krásnym hlasom rýchlo obmäkčí.

Lúbim ťa, Jess. Nesmej sa, myslím to vážne.

Takto dokonale by to nijaký chalan predstierať nevedel. Najmä *on* nie. Istotne príde.

Obrátila zápästie k mesačnému svitu a zachmúrene sa pozrela na hodinky. Z desiatich minút bolo odrazu dvadsať. No a čo? Cez deň by sa jej nezdalo, že čaká tak

dlho. Ani v hlučnom preplnenom bare. Ale tu, v tajupných tieňoch rozpadnutého chrámu, človeka sa ľahko zmocní strach.

No tak.

S nervóznym dupnutím sklĺzla z múra a poškriabala si ruky. Hoci jej nebolo zima, naskočili jej zimomriavky. Pri uchu jej zapišťal ďalší komár a ona ho nazlostene plesla. Mám ťa!

Teraz už naozaj začínala strácať trpezlivosť. *Trochu meškať* predsa neznamená, že má právo ju tu takto nechať vyčkávať v tme. Už je to pol hodiny! Mala to byť romantická prechádzka, nie skúška nervov.

Napokon, je dobre, že ju premohla zúrivosť, inak by sa riadne bála, celkom sama, uprostred tichej tmy. Vlastne nie ani takej tichej. Prudko sa obzrela, keď začula praskot konára a šuchot lístia. Bol to asi nejaký veľký potkan. Striaslo ju.

Za svetla by sa jej tu zrejme páčilo. Bujná zelená džungľa, zvláštne rozpukané múry v objatí obrovských koreňov, teplo, život a tajomno. Potme to tu však také úžasné nebolo. Putujúce tiene vytvárali z každého mohutného stromu príšeru a z každého nevideného zvieraťa zakrádajúcu sa mátohu.

Štyridsaťsedem minút!

Stačilo. Dala mu šancu a on si z nej vystrelil. To mu neodpustí. Odhodlane vykročila, vzápätí sa však zara-

zila. Kdeže, predsa nepôjde tam, kde sa pohybuje ten obrovský potkan. Striasla sa, sťažka preglgla, cúvla o dva kroky a potom sa obrátila.

Čosi zašušťalo. Zapraskalo drevo. To bude vietor.

Ale vietor nefúkal.

Potom sa tu kdesi pohol ďalší veľký potkan či iné zviera, rovno pred ňou. No dobre, popri ňom už bude musieť prejsť, ale on sa zrejme zľakne a ujde. „Preboha, veď je to iba potkan. Alebo had. Alebo...“

Tak už choď, Jess!

Urobila ešte krok, keď zachytila ten pohyb. Nebol to ani potkan, ani had. Bolo to čosi oveľa väčšie, možno väčšie ako ona sama. Silueta rezko sa pohybujúca cez prevísajúce pospletané lístie a konáre. Cúvla ešte o krok. Mierilo to k nej. Počula dych, tichý, pokojný a ľudský.

„To si ty?“ zvolala. „Hej, prestaň konečne s tými hlúpostami!“

Nič.

„Myslím to vážne! Prestaň!“ Nasadila nazlostenný tón, ale vysoký hlas sa jej triasol. „Nie je to ani trochu vtipné.“

Ten zvuk! Možno ho vydávalo len vlhké zhnité lístie, cez ktoré sa predieralo nejaké zviera. Alebo to znel smiech, hlboký a sípavý? To nemôže byť on. *Nemôže*. Istotne tam však nebola sama. Cítila, ako sa k nej

ten tvor hrozivo približuje sprava. Opäť sa pokúsila vykriknúť, no otvorenými ústami len vydesene lapala dych.

Obrátila sa a pustila sa do behu. Potkynala sa, v tme nevládala udržať smer. Do tváre ju šľahali popínavé stonky a listy, vrážali do nej konáre a korene ju chytali za nohy. Bola to tá istá cesta, ktorou sem prišla?

Cesta? Toto nebola cesta. Dávno ju stratila a teraz len slepo pobehuje medzi stromami. Tlkot vlastného srdca jej v ušiach znel ako hrom, no stále ich počula, za sebou, vedľa seba. Naháňali ju. Také hlúpe slovo. No bolo to tak, *naháňali ju*.

Skĺzla z nízkeho svahu, preliezla obrovský koreň a vtisla sa do priestoru za ním. Zahryzla si do hánok na rukách, aby potlačila plač. Keby už bola doma!

Mami, toto je šialené. Nie je to naozaj, takže môžeš pokojne vojsť do izby a zobudiť ma. No tak, oci, len sa mi smej, povedz mi, že sa mi niečo snívalo. Scoob...

Scooby. Spomenula si, ako sa nadúval pýchou, keď ju odprevádzal do jej fantastickej novej školy. „Ahoj, sestrička!“

„Ahoj, hrašuľko! Teda brašuľko!“

Smiech, kývanie.

Scooby...

Počula dobre? Ťažko dýchala. Nad hlavou sa jej v striebristom svite mesiaca črtali budovy prastarého

chrámu. Koreň stromu ovinutý okolo piliera ako ruka milenca. Ako *jeho* ruka.

Kde je? Čo sa mu stalo?

Korene, úponky, konáre: plazili sa po múroch, dusili, objímali, škrtili. V listí pri jej uchu sa čosi pohlo a ona takmer vykrikla, no včas si zakryla ústa dlaňou. To všetko je hlúposť, vravela si znovu. Šialenstvo. Ak to nie je sen, musí to byť vtip. Poriadne hlúpy vtip!

Jej telo odmietalo prijať skutočnosť. Bola celá mokrá od potu, vlhka, behu, strachu. Znovu zapišťal komár. Pleskla sa po líci a potlačila zjoknutie. Ale čo, je to iba hmyz. V zrúcanine chrámu sa zrejme skrýva niečo oveľa nebezpečnejšie. Tvor, čo vyrazil na lov...

Žiadnu paniku! vravela si. Pokoj. Za sebou mala hustú spleť popínavých rastlín a tmavý gágor starých dvier, ktorých drevo už dávno zhnilo. Cúvla do temnoty a horúčkovito okolo seba kopala, kým ju listy ležiace vnútri spojovice nezakryli. Už sa nebála ani potkanov, ani hadov, ba dokonca ani pavúkov. Ničoho sa už nebála.

Okrem nich.

Pokojne by ostala medzi týmito zrúcaninami až do svitania. Mala by z toho iba problémy, všetci by sa jej smiali, no a čo? Prešlo by len zopár hodín a už by sa to tu hemžilo turistami. No najskôr by sa musela smiať aj sama sebe. Všetci turisti teraz spia v nejakej klimatizovanej izbe a sníva sa im o dni, ktorý príde, a o Angkor

Vate, kláštore prastarých civilizácií, ktorý si opäť podmanila príroda. Divočina a krása, posvätnosť a strach. Romantické a tajomné miesto pre turistu či cudzinca.

Len pár hodín. To nie je taký dlhý čas.

Nocou zaznievali akési hlasy: vzdialené, tlmené, no akoby vzrušené honbou. Možno by tu nakoniec nemala čakať. Možno by mala utiecť. Nevedela sa rozhodnúť. Horúčkovito si šúchala spánky.

Ty táva, čo tu vlastne robíš? Nikdy si sem nepatrila.

Čosi jej zatrepotalo pri tvári. Zahnela sa po hmyze rukou, no len si ho zrazila na krk. Skĺzol dole k hrudníku, nahlas vzlykla. S úderom dlane do hrudnej kosti cítila, ako sa chrobák rozprskol na čierny sliz a kúsочки kroviek. Z hrdla sa jej vydralo zaskučanie.

Lepkáva krv chrobáka ju vrátila do reality. Nie je to sen. Tam vonku je niečo, čo ju prenasleduje, niečo skutočnejšie ako škola, domov, ako *on*. Jasné, neprišiel. Čo si to o sebe myslela? Úbohá hlupaňa, čo sem prišla na štendium. Nechal ju tu samu a teraz prichádzajú *oni*...

Neprešlo ani dvadsaťštyri hodín, čo spolu popíjali v uliciach Phnompenhu. Zaľúbení – teda aspoň si to myslela – a natešení, že sa vyberú do Siem Reapu a k Angkor Vatu. V ušiach jej ešte znel jeho vysoký smiech v karaoke bare, kde sa obaja zabávali pri piesni *It's Raining Man* v podaní jej krásnej a vtipnej najlepšej kamarátky. Opitá šťastím ho prstom hladkala po lícnej kosti. Bola zaľúbená.

Stúpila. Kdesi obďaleč zaznel hlas, teraz už celkom zreteľný a nedočkavý. Síce známy, ale nikomu z jej priateľov nepatrilo. Už sa nesmial, neflirtoval, nevtipkoval, ale volal jej meno. Bol blízko...

Veľmi blízko. A bola si tým istá. Ten hlas pozná. Mala by utiecť, no tuhla jej krv v žilách a čosi jej zväzovalo kroky.

Prosím. Prosím, prosím, prosím.

Hlasy a studený dych jej zneli rovno pri uchu. „Mám ťa.“

Iba na sekundu, na jednu šialenú sekundu začala dúfať, že je všetko v poriadku. To všetko bol len vtip. Krutý žart. Potrápiť dievča, ktoré nezapadlo medzi ostatných. *Chvalabohu.*

Zacítila pach kože a potu – vzduch sa zachvel elektrizujúcim vzrušením a strachom.

„To si ty?“ zašepkala chrapľavo.

Úsmev, ruka ju pohladkala po líci. „Nie celkom.“

A potom ich uvidela.

Vykrikla a trielila preč od chrámu, späť do húštiny. Počula za sebou dupot nôh a ťažké dychčanie, videla postavu ženúcu sa medzi stromami, cítila vlastnú hrôzu. A uháňala ďalej.

No obávala sa, že neunikne.

1. KAPITOLA

Nepatrím sem.

Cassie Bellová sa zrazu zastavila, až skoro podrazila nohy žene, ktorá šla za ňou.

„*Merde! Imbécile!*“

„Prepáčte!“

Žena s kopou nákupných tašiek sa pobrala ďalej, no cez plece prehodila ešte jednu nadávku.

Cassie na ňu vyštekla. „Márne sa namáhaš!“ kričala. „Aj tak neviem po francúzsky!“

Žena ju buď nepočula, alebo jej to bolo jedno. Cassie znovu začínala pociťovať svoju bezvýznamnosť.

„Dočerta,“ zašomrala. „Fakt sem nepatrím.“

Domy okolo nej boli ako tá žena: vysoké, pyšné a nesmierne elegantné. Vzduch bol omamný, prenikavo voňal drahým parfumom, neskorým letom a výfukovými plynmi. Vysmievala sa jej aj ulica, ktorej meno nedokázala ani vysloviť. Čo robí na ulici s takým menom? Ako si mohla myslieť, že je toto dobrý nápad? *Rue du Faubourg Saint-Honoré!* Jej tenisky zo sekáča urážajú tunajšie dlažobné kocky. Patria do Cranlake

Crescent, mestečka, ktoré s láskou volajú „Chreník“. Do Paríža teda rozhodne nie.

Odhrnula si hnedé melírované vlasy z tváre a pozrela sa na kúsok papiera, ktorý držala v ruke. Vzhľadom na to, že sa zo stanice Gare du Nord dostala až sem, bolo by trápne, keby teraz nenašla školu. Čakala teda nejaký architektonický zázrak. Na ulici bolo síce niekoľko honosných sídel, ale ukryté za pôsobivými múrmi a bránami z tepaného železa sa dali ťažko rozlíšiť. Celá ulica svedčila o množstve peňazí v tejto štvrti, no nič sa tu nevystavovalo na obdiv, teda okrem butikov, okolo ktorých prechádzala s otvorenými ústami.

Nakoniec by bolo možno najlepšie, keby tú školu nenašla. Bola by to dobrá výhovorka, lebo toto všetko sa jej zdalo ako veľký omyl. Potom by sa musela postupne vrátiť do Cranlake Crescent. Musela by prehltnúť úškrny spolužiakov a výsmešné „Veď som ti to hovorila“ od nenávidenej Jilly Beatonovej. Ba ešte horšie, musela by zniesť veľké Patrikovo sklamanie, darmo by ho zakrýval. No a čo?

Aj tak by to všetko bolo lepšie, ako tu zo seba robiť blázna.

Srdce jej poskočilo.

Cassie takmer zabudla, že svoj otlčený kufor vlečie stále ďalej. Netušila, čo ju v tej chvíli donútilo zdvihnúť

zrak a pozrieť sa cez ulicu. Vydesená a zmätená z toho, že nevie, kde je, akoby fungovala na autopilota, lebo odrazu zízala na lesklú mosadznú dosku vsadenú do kamenného piliera.

DARKOVA AKADÉMIA

Nič iné na nej nebolo napísané, okrem výzvy „Prosím, zvoňte!“ na malom mosadznom zvončeku pod tabuľou. Pôsobilo to všetko priveľmi nenápadne. Cassie by asi bola sklamaná, keby z tejto strany ulice nevidela časť budovy – impozantné kamenné piliere a zelené krivky bronzovej sochy na nádvorí, spolovice ukryté za bránou zo zručne tepaného železa.

Cassie naprázdno prehltna a pevnejšie zovrela rukoväť na kufri. Zišla z obrubníka na cestu a kufor na rozheganých kolieskach poskočil za ňou.

Jej kufor.

A čo v ňom bolo? List, ktorý dokazoval, že sem nazaj *patrí*. Že práve ona, Cassandra Bellová, je vhodnou kandidátkou na štipendium na Darkovej akadémii. Krátka správa bola vytlačená na hrubom drahom pergamene podobnom papieru – obyčajný papier by sa už dávno rozpadol na kúsky, ako list neprestajne otvárala a opäť skladala a vrývala si jednotlivé slová do hlavy. Teraz bol starostlivo vložený do zošita s koženými

doskami, ktorý jej dal Patrik pred odchodom, čím sa zrejme pripravil o značnú časť svojho platu.

A čo mala robiť? Hodiť mu ten zošit do hlavy a povedať, že to nedokáže, skôr ako to vôbec skúsila?

Ani náhodou. Ten list to potvrdzoval. Je študentkou na Darkovej akadémii.

S úsmevom sa rozbehla cez ulicu, kufor poskakoval za ňou. Jeden vodič musel kvôli nej prudko zabrzdíť a ona na jeho krik a nadávky odpovedala zdvihnutým prostredníkom.

Má právo tu byť. Zapadne sem a hotovo. A navyše to tu bude *úžasné*.

Celá zadychčaná nechala ukazovák chvíľku nad tlačidlom zvončeka. A je to tu, pomyslela si. Idem na...

Vylakane cúvla. Brána sa už potichu a plynulo otvárala. Stisla päste a zahryzla si do pery. Toho zvončeka sa ani nedotkla.

„Pozor!“

Čiasi ruka ju chytila za rameno a strhla nabok. Na chodník zľahka vyšlo dlhé, elegantné čierne auto a zamierilo do brány. Cassie mala dojem, že jeho plynulú jazdu nemôže nič narušiť, ani neopatrný chodec.

Ruka ju pustila. Jej majiteľ o krok cúvol, keď sa s úsmevom obrátila. Bol to chlapec približne v jej veku, vysoký, so širokými plecami a nakrátko ostrihanými tmavými vlasmi. Vyzeral zdravo a športovo, až sa za-

čudovala, že je akýsi bledý. Na jeho peknej tvári sa zračil šok. Vyzeral, ako by mu všetka krv stiekla do ošúchaných tenisiek.

„Ďakujem,“ prerušila ohromené ticho.

Neodpovedal. Iba sa zvrtol a bez slova šiel ďalej, až zmizol za bránami Akadémie. Cassie sa za ním dívala.

Frajer, neokrôchanec a Američan.

Neprezradilo ho iba to jedno zašomrané slovo, ale aj ležérne oblečenie a jeho sebaistá knísavá chôdza. No bola rada, že nie je sama, kto má na sebe neúmyselne roztrhané džínsy. Nadýchla sa, opäť sa jej zmocnila nervozita.

Tak choď, Cassie! Patriš sem predsa, spomínaš si?

Cassie sa zaškerila. Akoby počula Patrikov hlas. Než sa brána zatvorila, vtiahla kufor dovnútra na nádvorie.

Páni, to už áno.

Všetko tu bolo obrovské, omnoho väčšie, ako to vyzeralo z ulice. Slnko prebleskovalo pomedzi konáre gaštanov a pokrývalo rokmi vyleštené dlažbové kamene svetlými škvrnami. Dláždená príjazdová cesta sa skrúcala vo veľkom oblúku okolo okrúhleho bazéna, vôkol neho rástli paprade a exotické rastliny s mäsitými listami a odhalenými koreňmi vinúcimi sa ako hady. Uprostred bazéna stála bronzová socha, ktorú si už všimla: štíhla dievčina na špičkách so zasnene na-

tiahnutými rukami a hlavou naklonenou k labuti. Labuť však vonkoncom nepôsobila ako zo sna. Jej blánité nohy sa zatínali do dievčenského tela ako pazúry, jej krídla sa nad ňou príkro klenuli a krk i rozzúrená hlava sa týčili ako had prichystaný na útok. Vyzerala neľútostne a víťazoslávne.

Cassie pocítila, ako jej prebehol mráz po chrbte. Vždy si myslela, že labute sú pokojné a mierumilovné vtáky. Na rybníkoch vyzerali krásne a dôstojne. Ale táto nie.

Socha bola pekná, no znepokojujúca. Odvrátila sa od nej k hlúčikom študentov s hlasmi vzrušenými z nového prostredia. Cassie naprázdno prehltna. Z každého z nich priam vyžarovalo bohatstvo a krása. Odfúkla si z očí prameň vlasov a v tej chvíli si želala mať dosť peňazí na nejaký nový štýlový účes. Dočerta, mala tie peniaze nejakú *zohnať*. Zapredať dušu diablu alebo niečo podobné.

Keď sa odvážila usmiať, pohrdavo sa od nej odvrátili. Nejaká Japonka vybuchla prekvapeným smiechom, potom sa obrátila ku kamarátke a zašomrala niečo, na čom sa obidve zachichotali. Aj z nich vyžaroval arogantný lesk peňazí a vyššej spoločnosti. Po ošúchanom Američanovi tu nebolo ani stopy.

Zbierala sa v nej zlosť, pevnejšie zovrela rúčku na kufri. Ten list. Bolo to tam napísané. *Jej list. Jej štipen-*

dium. Všetci tu si svoje miesto kúpili. Ona si ho musela zaslúžiť. Neutečie odtiaľto. Ani náhodou!

Čierna limuzína parkovala na úpäť kamenného schodiska a šofér otváral zadné dvere. Výraz mu zastierali čierne slnečné okuliare. Cassie pozorovala auto a cynicky čakala, kedy vypluje ďalšie rozmazané bohaté decko. No z voza vystúpila postaršia žena, krehká a krásna ako zvädnutý kvet.

Cassie si nikdy nevedela predstaviť, že by niekto taký starý mohol byť aj pekný. Ale táto žena bola krásna. Trochu nahrbená, neuveriteľne štíhla, pleť ako pavučina, no napriek tomu zaujímavo pekná. Ak život v Paríži ľuďom takto prospieva, Cassie si zaumienila, že tu nielenže vydrží, ale zostane tu navždy.

Úsmev sa jej vytratil z tváre vo chvíli, keď vodič limuzíny s jemným klapnutím zatvoril dvere a vklzol naspäť za volant. To ani nepomôže starej panej vyjsť po schodoch? Čo je to za šoféra? Cassie sa dívala najprv naňho a potom na ostatných študentov, ktorí si ženu vôbec nevšímali.

„Neuveriteľné,“ zašomrala Cassie nahlas. Nechala kufor pod schodmi a dobehla ju.

„Nepotrebujete pomôcť?“

Pomaly, znepokojujúco pomaly žena obrátila hlavu.

Cassie sa trochu mykla. Žena sa oprela o palicu so strieborným držadlom, ako by bola tým jediným, čo ju

drží na nohách, no v jej pohľade nebol ani náznak slabosti. Oči sa jej divo zaleskli. No nezračilo sa v nich nepriateľstvo. Skôr... skôr si ju premeriavali.

Žena mala kožu ako popraskaný porcelán, priehľadnú a popretkávanú linkami. Celkom biele vlasy mala sčesané do uzla. Kosti na jej tvári boli akoby s láskou vytesané zo žuly. Cassie sťažka preglgla.

„Teda, ak chcete radšej... Nerada by som, aby ste si mysleli...“

Bledé pery sa našpúlili. „Vy mi ponúkate pomoc, mladá dáma?“

„Hej.“ Cassie sa pomrvila, cítila sa trochu hlúpo.

„To je od vás nesmierne milé!“ Chladná panovačná tvár sa rozplynula v žiarivom úsmeve. „Môžem sa vás chytiť?“

Cassie jej s trápnyim pocitom podala ruku, zošúverené prsty sa jej ovinuli okolo ramena. Na chvíľku si predstavila labuť, ktorá sa nohami zakvačila do dievčiny. Potom sa otriasla a usmiala sa. Za chrbtom začula leopardie zapradenie silného motora a čierne auto odfrčalo preč.

„Je také príjemné mať mladé telo,“ zamrmala žena.

„Čože?“ zažmurkala Cassie. „Vlastne, prosím?“

„Mladé telo,“ usmiala sa, „o ktoré sa môžem oprieť. Je to od vás veľmi pekné.“

Stisk ruky bol až prekvapujúco oceľový, ale inak

bola žena ľahučká ako uschnutý list. Cassie jej opatrne pomáhala do schodov. Zdalo sa jej, že je ich priveľa.

„Trinášť schodov,“ prehodila žena, akoby jej čítala myšlienky. Na chvíľku sa zastavila, aby nabrala dych, a dívala sa na klasicistické priečelie školy. „Tak dlho som tu nebola, ale tieto schody si pamätám, akoby to bolo včera. Ty si tu nová, drahá, však?“

„Je to tak vidieť?“ uškrnula sa Cassie.

Ženin smiech znel ako nežný zvonček. „Áno, ale iba v tom najlepšom zmysle slova. Niečo vám poradím, ehm...“

„Som Cassandra. Ale všetci ma volajú Cassie.“

„Cassandra! To je krásne meno. Budem vás volať Cassandra. Ja som madam Azzedinová, ale volajte ma Estelle. A radím vám, aby ste prijali všetko, čo vám Akadémia ponúka.“

Madam Azzedinová opäť zastala a pozrela sa na ňu so zjavným vzrušením. „Je to tá najlepšia škola na svete. Akadémia je vlastne viac než iba škola. Vyťažte čo najviac z toho, čo vám môže dať, Cassandra, a zmení vám život. *Navždy*. Rozumiete mi?“

„Ehm... áno.“

Madam Azzedinová sa príkro zasmiala. „Možno nie. Teda nie celkom. Ale časom pochopíte, moja milá. Toľko sa tu toho naučíte! Akadémia vám naozaj dokáže zmeniť život.“

Žena dýchala rýchlo a plytko, zostávalo jej už len zopár schodov.

„To by som veľmi rada.“ Cassie mala chuť pohladkať ruku, ktorá ju držala za rameno. No takúto sentimentálnu prítulnosť nemala v povahe, hoci k tejto milej, vznešenej dáme pocítila ihneď náklonnosť. Nikdy by svoje obhryzené nechty nepriblížila k papierovej pokožke tej starostlivo pestovanej ruky.

Madam Azzedinová si na pár sekúnd položila dlaň na prsia a chvíľu sťažka dýchala. „A čo, Cassandra, čo by ste chceli?“

„Chcem žiť celkom iný život.“

„*Celkom iný život?*“ Keď vystupovali na posledný schod, madam Azzedinová sa Cassie pustila. „Nie! Akadémia vás naučí zvíťaziť nad tým, ktorý žijete teraz, podrobiť si ho a urobiť si ho taký, aký chcete. Skutoční absolventi Darkovej akadémie vedia chytiť život pod krk, Cassandra! To si zapamätajte!“

Cassie zamrazilo, ale striasla ten čudný pocit a uškrnula sa. „Zapamätám si to,“ odvetila. „Určite.“

Madam Azzedinová s úsmevom zovrela Cassie obidve ruky do svojich. „Výborne.“

Z tmavého vchodu sa ozvalo zakašlanie a Cassie div nevyskočila z kože od ľaku.

„Vitajte, madam.“ Zavalitý muž v tmavej uniforme sa mierne uklonil. „Sir Alric vás očakáva.“

Krátko sa zasmiala. „Áno, samozrejme! Ospravedlňte ma, milá Cassandra. A veľa šťastia.“

„Ďakujem, madam Azzed... teda, Estelle,“ zamrmmlala Cassie.

„A prežite na Akadémii veľa, *veľa* užitočných rokov.“ Madam Azzedinová sa na ňu spokojne usmiala. „Určite to tak bude.“

2. KAPITOLA

Cassie trochu znepokojene sledovala, ako stará žena odchádza. Madam Azzedinová sa jej páčila. Veľmi. To iba...

Ale preboha. To iba Cassie strácala pôdu pod nohami. Chuderka stará, má možno aj sto rokov. Čo si asi myslí o Cassie? Koľko zvládne? V pätnástich ju čakali na Akadémii asi tak dva či tri roky, viac nie. Istotne nie. A to by ju ešte nesmeli vyhodiť alebo by to nesmela vzdať. Madam Azzedinová síce na svoj vek vyzerá výborne, ale možno je už trochu mimo. Rozhodne sa jej netreba báť. Je elegantná, sebaistá, ale to je všetko. Bolo načase, aby sa to naučila aj Cassie.

No aspoň, pomyslela si nazlostene, vie, ako sa má človek správať, na rozdiel od ostatných tu. Ten vrátnik, či kto to bol, starej panej ani neponúkol pomoc. To miesiželezo s pretiahnutou tvárou a ostro rezanými črtami sa len tak ponevieralo obďaleč, kým ona krivkala do rozľahlej barokovej siene. O chvíľu jej už obaja zmizli z dohľadu.

Cassie pokrčila plecami. Čo ju do toho! Spomenula si, že kufor má ešte vždy pod schodmi, zvrtila sa a zľahka zbehla dole. Na duši jej odľahlo.

Potom jej však srdce spadlo do nohavíc. Okolo jej opusteného kufra sa v polkruhu zhromaždila skupinka študentov a keď sa k nim neisto priblížila, Japonka sa na ňu zaškerila.

„Možno by sme mali zavolať na *gendarmerie*,“ vyhlásila. „Možno je to bomba.“

„Ale, Keiko. Myslím, že teroristi sú na trochu inej úrovni.“

Poznamenal to tiež Američan, ale celkom iný ako ten, ktorého Cassie stretla pred chvíľou. Mal značkové okuliare, kožené mokasíny, vyhladené plátenné nohavice a tričko s golierikom a logom, ktoré prezrádzalo veľmi drahú značku. Vyzeral, ako by pred chvíľou v obchodoch na ulici za bránou poriadne prevetral kreditku.

„No, Perry,“ lenivo odvetil akýsi Angličan s rukami vo vreckách. „Nebud' nemilosrdný, to sa volá nedbalá elegancia.“

Keiko sa zachichotala. „Richard, ty si taký blahoslonný. Spodina tu bude vždy, to si pamätaj.“

„To nie je od teba pekné, Keiko,“ povedal na to Perry a šťuchol do kufra palcom na nohe. „Spodina má predsa isté čaro pracujúcej triedy. Toto je skôr, ako to vravia Francúzi? *Petite bourgeoisie*?“

Richard zdvihol obočie tak vysoko, že sa stratilo pod splasnutou tmavou ofinou. „Ale, Peregrin, nebud' me malicherní.“

Cassie si niekoľko sekúnd želala zaliezt' do najbližšej diery a tam umrieť. Potom ju to prešlo a nahromadená zlosť vybuchla. Pôsobivo zanadávala.

„Nedotýkajte sa mojich vecí!“ Zoskočila z posledných pár schodov a odstrčila Keiko.

Keiko od zúrivosti zbledla, ale Cassie už mala za sebou niekoľko bitiek. Zafala päste – túto nadutú mrchu si podá. Američan Perry cúvol so zjojknutím, ktoré znelo takmer vyľakane, ale Richard si len s úsmevom založil ruky na prsiach.

„Toto bude zaujímavé,“ podotkol.

Cassie sa napla a čakala, že sa na ňu Keiko vrhne, ale po chvíľke sa to krásne dievča rozosmialo.

„Ja som sa tvojich ‚vecí‘ ani nedotkla, ty chudera. Nechcem si zašpiniť ruky!“

Cassie zatínala obhryzené nechty do dlaní. Tak rada by Keiko jednu vrazila, aby ju ten povýšenecký výsmech prešiel. Bolo jej však jasné, že tá potvora sa do niečoho takého *malomeštiackeho*, ako je bitka, nepustí. Okrem toho by im skôr spôsobila obrovskú radosť, keby sa nechala hneď prvý deň vyhodiť.

Ani náhodou. Za to jej to nestojí.

„No dobre,“ zúrila Cassie, „teraz si *dokázala*, že som lepšia ako ty.“

„Preboha,“ zvolal Perry, „čo si to dovoľuješ, takto sa rozprávať s Keiko?“

„Mne sa páči, že si to dovoľí,“ opáčil melancholicky Richard a znudene žmurkol na Američana. „Možno z toho ešte niečo bude. Utekaj, Peregrin. Toto je záležitosť pre Vyvolených.“

Ten rozkaz bol taký kategorický, až Cassie čakala, že Perry bude odvrátať, ale ten len poslušne cúvol, so zachmúreným pohľadom sa obrátil a rozbehol sa po schodoch ku vchodu.

Richard ju priateľsky chytil okolo pliec. Cassie sa mu chcela vytrhnúť a odstrčiť ho, ale cítila, akú má silu. Biť sa s ním by asi nebol najlepší nápad, najmä, keď nemala nijakú záruku, že vyhrá.

„No tak, ehm... ako sa voláš?“

„Cassie Bellová,“ zamrmlala.

„No tak, Cassie Bellová, nemrač sa. Všetci chceme, aby sa ti tu páčilo. Perry a Keiko si z teba iba trochu uťahovali. No dosť neúspešne,“ dodal, za čo naňho Keiko zagánila. „Ale budeš sa musieť trochu obrniť. Teda, ak tu chceš vydržať.“

Cassie prehltna štipľavú odpoveď. Nebola si ničím istá. Možno sa elitní študenti naozaj takto správajú, odkiaľ to má vedieť? Netušila, ako sa má zachovať a ani čo tu vlastne hľadá. Jednoducho, nepatrí sem.

„Chceš sem predsa zapadnúť, či nie?“ Richardov hlas znel hodvábne. „Ide mi len o tvoje dobro, ver mi.“

„Hej, *Anglán!*“

V bezočivom hlase znel prízvuk, ktorý Cassie nevedela zaradiť. Ako tornádo sa k nim prihnala nejaká dievčina a s hravým plesknutím odstrčila Richardovu ruku. Bola vysoká, svižná ako prútik a jej tmavé lesklé vlasy vytvárali nádhernú záplavu na pleciach. Hnedé oči sa jej leskli hnevom.

„Čo to zas robíš, *Anglán?*“ Pohrozila mu tenkým prstom. „To dievča je tu nové, nie? Prestaň s tými slizkými rečami!“

„Á, bella Isabella!“ Richard jej vášnivo pobozkal ruku, až naoko zamračenej Isabelle pomykalo kútikmi. „Zbožňujem tvoj španielsky temperament a tvoje sršiacie oči. Napriek tomu sa tentoraz strašne mylíš. Iba sme s Keiko zoznamovali Cassie s niekoľkými školskými pravidlami.“

„Cassie Bellová? *Cassandra?*“

Isabella sa obrátila. Chvíľu vyzerala prekvapene, potom sa usmiala.

Cassie zachovala pokojnú tvár. Nikomu z týchto seabedomých hlupákov neverila. „Hej. No a čo?“

Isabella sa zasmiala. „No a pôjdeš so mnou.“ Stisla ju, nie tak pevne ako Richard, a druhou rukou chytila držadlo kufra. „Poď od tej bandy preč.“

Koketne sa usmiala na Richarda, pričom Keiko úplne ignorovala, a už vliekla Cassie ku klenutej kolonáde na kraji nádvorja. Kufor hrkotal za nimi.

„Počkaj chvíľu,“ Cassie sa zaprela päťami a donútila Isabellu zastaviť. „Kam ma to ťaháš? Čo si o sebe vôbec myslíš?“

Krásne dievča sa len zvonivo rozosmialo.

„Nič si nemyslím, Cassie, ja to viem. Som Isabella Carusová, tvoja nová spolubývajúca!“

*

„Nevrav mi, že to nie je plagát.“

Cassie ohúrene zastala pred masívnym pozláteným rámom.

Isabella, ktorá za sebou po bledomodrom koberci ešte vždy vliekla jej kufor, sa obrátila a zmraštila čelo. „Čo? Aha, ten Monet. Nie, to nie je plagát. Všetko sú to originály. Tak poď už.“

Cassie sa nechotne odtrhla od obrazu a šla za Isabellou. Pokúšala sa tváriť, že je tu doma a nič ju neprekvapí, ale najradšej by našľapovala za ňou ako tieň. Každú chvíľu niekoho stretnú, on ju prekukne a Cassie skončí na dlažbe.

Stala sa strašná chyba, oznámia jej. Pomýlili sme mená. Trafíte naspäť? Do Cranlake Crescent, kam patríte? Cestu vám, samozrejme, preplatíme, zdá sa, že to budete potrebovať...

Zatiaľ mohla aspoň vychutnávať túto atmosféru.

Toľká krása! Nazdávala sa, že takéto paláce sú iba v rozprávkach. Nemal by mať človek na sebe hodvábne šaty s krinolínou, keď sa tu chce prechádzať po chodbách? Alebo aspoň v ruke kľbko, aby nezablúdil? Zlatom zdobené chodby nemali konca a klenuté stropy boli také vysoké, že ju z neprestajného hľadania na bohov a príšery na maľovanom nebi rozbolel krk.

Mäkký koberec stlmil aj škripot a rachot lacného kufra.

Pozorovala Isabellu, ako ho za sebou vlečie, a očervenela. Lacný kufor, navyše z druhej ruky. Zdalo sa, že sa každú chvíľu rozsype. Nie div, že sa jej tí bohatí výrastkovia smiali.

„Tak, už to nie je ďaleko. Bude sa ti tu páčiť, Cassie!“

Isabella ju potisla k dverám a zabodla prst do naleštenej ceduľky.

CASSANDRA BELLOVÁ

ISABELLA CARUSOVÁ

„Vidíš? Bývame spolu!“ Isabella sotva krotila nadšenie, ale Cassie onemela, keď sa dvere ticho otvorili.

„Páči?“ Isabellino nadšenie sa vzápätí zmenilo na smútok. „Tebe sa to nepáči!“

Cassie sa konečne spamätala a zachrípnutým hlasom zo seba dostala: „Páči? Ja asi... Toto musí byť nejaký omyl.“

„Nijaký omyl.“ Už zase veselá Isabella hodila Cassin kufor na hodvábnu prikrývku jednej z postelí, hneď vedľa hory značkovej batožiny.

Cassie cítila, že tu pôsobí ako päšť na oko, rovnako ako jej kufor, a pichlo ju pri srdci, tak jej bolo smutno za tou kúticou v Cranlake Crescent, kde bývala s dvoma ďalšími dievčatami. Nebolo tu flakatých múrov a linolea neurčitej farby, ale steny zdobené maľovanými ružami a zlatom a – to hádam nie je ani možné – luster. Žiadne spoločné umyvárne páchnuce vlhkom a zvyškami vlasov, len dvere do kúpeľne s eduardovskými kachličkami a kohútikmi v tvare zvieracej laby. A nebude sa ani handrkovať o mejkap a cédečká s dievčatami, rovnako papuľnatými a škriepnymi ako je ona, lebo tu mala spolubývajúcu, ktorá vyzerala a správala sa ako exotická filmová hviezda. Isabella sa jej zatiaľ zdala... *milá*.

„To nie je izba, ale palác.“ Cassie nevedela, či sa má smiať, alebo plakať. Podlomili sa jej kolená a ona sa zvalila na starožitný hodvábny poťah. Bála sa, že ho pokrčí, a tak vzápätí vyskočila.

Isabella ju zamyslene pozorovala. „Aha, už viem, kde je problém.“

„Hej?“ Cassie stuhla. Keby na tvári tej neskutočne krásnej dievčiny zazrela čo len náznak pohrdavého úškrnu, hneď by jej vylepila.

„Ty si myslíš, že si lepšia ako my, pravda?“

Tak toto nečakala. „Počkaj, ty...“

Isabella iba mávla rukou. „Ja viem, ja viem. Musela si tvrdo pracovať, aby si sa sem dostala, bla, bla, bla. Vieš, čo ti poviem, ty domýšľavá štipendistka? Ty si si tu svoje miesto musela zaslúžiť, ale niektorí z nás si ho *kúpili!*“

Cassie zízala s otvorenými ústami, ale Isabelle začalo mykať kútikmi. Zrazu sa cerila aj ona a potom obidve vybuchli do smiechu.

Isabella sa hodila na mäkký matrac. „Vidíš, Cassie? Bude to zábava. Spolu si to tu užijeme. Na toho otravného Perryho Huttona a ostatných namyslených snobov z Vyvolených sa vykašli. Ja ti tu všetko poukážem.“ Potom sprisahanecky žmurkla. „Richard je pekný, však? A je s ním zábava.“

„No, keď hovoríš...“ Cassie nenútene chytila kufor, ale škerila sa ako blázon. Nikdy sa s nikým tak rýchlo neskamarátila. Vlastne, bol zázrak, keď sa vôbec s niekým skamarátila, pomyslela si smutne. „Ja ťa zato naučím poriadne rozprávať. Domýšľavý sa už dávno nepoužíva.“

„Nie?“

„Vraví sa, že Keiko je fakt zdutá.“

„Tak zdutá. Dobre!“ Isabella sa zachechtala.

„A kto sú vlastne tí Vyvolení? To sú nejakí prefekti, či čo?“

„Niečo také. Ale teraz sa o nich nebudeme rozprávať. Nie! Nevybaľuj sa. Poď,“ Isabella ju chytila za ruku. „Pôjdeme na prehliadku!“

*

„Povedz mi niečo o tom štipendiu. Ty úžasná štipendistka!“

Cassie sa na Isabellu úkosom usmiala. Štipendistka. Čím viac to slovo Isabella používala v dobrom, tým menej jej prekážalo, že ho niekto ako Keiko môže použiť ironicky. A Cassie cítila, že to jej nová kamarátka vie.

„Na tom nič nie je. Spravila som nejakú skúšku, ale nebola ťažká.“

„Predpokladám, že bola,“ usúdila Isabella vážne. „Ja by som ju určite nezvládla. Som tu na Akadémii, lebo otec je bohatý. Tu?“ zaklopkala si na čelo. „Tu som tvrdá ako bambus.“

„Vraví sa dutá ako bambus,“ sucho ju opravila Cassie. „A nie si. Musela som absolvovať aj pohovor. Chceli vedieť úplne všetko. Čo som študovala, čo si myslím, odkiaľ som. Ťahali zo mňa rozumy. Ešteže ma na to Patrik pripravil.“

„A Patrik je tvoj...?“

„Nezačínaj!“ Cassie sa zasmiala. „Pracuje u nás

v domove. Je fajn. Škoda, že nie je riaditeľ.“ Striasla sa od zlosti, keď si spomenula na tú noc spreď mesiaca.

Ako zvyčajne sa bola večer poprechádzať a začula ten známy, ostrý hlas, ktorý sa ako nôž zarezával do novej obeť, chudého, mrzutého jedenástročného dievčaťa s riasenkou rozmazanou od plaču. *Tak ty sa rada režeš, čo? Čo by si neurobila, aby si ťa niekto všimol? Byť tebou, viac by som pritlačila.* „Jilly Beatonová je odporná krava. Inšpektori ju žerú, no len čo odídu, zase sa správa ako krava.“

„U nás v Argentíne,“ pokrčila nosík Isabella, „sú kravy dôležité, ale bývajú len v kravíne.“

Otrasná spomienka sa ihneď vyparila. S potláčaným smiechom štuchla Cassie Isabellu laktom do rebier. „Ale Patrik je super. Nevieľ, čo by som si bez neho počala. Ustavične ma presviedčal, aby som sa o to štipendium pokúsila. Vraj pozná niekoho, kto ho získal, a keby som sa usilovala, aj ja to dokážem. A vidíš, mal pravdu.“

„Jasné, že mal. Už sme asi videli všetko okrem záhrady. A budovy maturitného ročníka, samozrejme, no tá stojí samostatne, treba prejsť cez ulicu. A sme zase naspäť vo vstupnej hale.“

Naozaj? Cassie celkom stratila predstavu o tom, kde je. V tejto vysokánskej hale už bola, ale len keď nakúpala dovnútra a sledovala odchádzať madam Azzedinovú. Teraz naširoko otvárala oči.

Od miesta, kde stáli, sa vinulo mohutné schodisko do haly vykladanej mramorom. Schody podopierali masívne piliere a medzi nimi stáli na podstavcoch biele sochy. Zase bohovia a príšery, svietivé ako alabaster. Všetky boli tak bohato pozlátené, že Cassie to vyrazilo dych, a dokonca ešte aj Isabelle sa pyšne ligotali oči.

„To je nádhera, však? Dúfam, že tu zostaneme dlhšie ako jeden semester. Je to jedno z najkrajších miest, kde sme boli. Teda odvtedy, čo tu študujem. Myslím, že škola tu už raz bola, no veľmi dávno.“

„Čože? Akadémia nebola vždy tu?“

Isabella sa zasmiala a chytila Cassie pod pazuchu. „Prišli sme sem teraz. Akadémia sa každý semester sťahuje, to si nevedela?“

„Nie. Každý semester? Fakt?“

„Každý semester. Naposledy sme boli v Sydney. Fantastické. Predtým v Moskve. A vlani o takomto čase sme boli v Rio de Janeiro. Rio milujem!“

Cassie ostala v úžase. „To sa takto sťahujete po celom svete?“

„Pravdaže! Už som s Akadémiou študovala v Kapskom Meste, Bangkoku, v Madride... Už si ani nepamätám, kde všade sme boli.“ Isabella pohodila hlavou. „To je na Akadémii najlepšie. Tebe to nepovedali?“

„Nie, nikto to ani nespomenul. Ale prečo sa vôbec

sťahujete?“ Cassie od sklamaní pichlo pri srdci. „Veď je to tu nádherné.“

„Všade, kam s Akadémiou prídeš, je to nádherné,“ povedala Isabella pohrdavo. „Sir Alric by to inak nezniesol. *Jake!* Jake Johnson! Nech ti ani nenapadne tváriť sa, že ma nevidíš!“

Pod schodmi sa od plavovlasého dievčaťa odvrátil akýsi chlapec a pozrel hore. Mal nakrátko ostrihané hnedé vlasy a ošúchané džínsy. Cassie ho hneď spoznala. Bol to ten sebaistý Američan, čo sa nevie správať. Usmial sa na Isabellu, ktorá už bežala dolu, pričom brala schody po dvoch, a potom váhavo pozdravil Cassie kývnutím ruky. Na viac nemal čas. Isabella sa mu vrhla okolo krku a mľaskavo ho pobožkala na obidve líca.

To bolo statočné, pomyslela si Cassie, vzhľadom na to, ako sa na ňu Jakova spoločníčka dívala.

Ak bol Jake pekný, tak blondínka vedľa neho bola osľňujúca. Mala ľadovomodré oči a tvár strnulú opovrhnutím, ale aj tak bola krásna. Ako Snehová kráľovná, zišlo na um Cassie a spomenula si na staré obrázkové knižky. Bola tvrdšia a chladnejšia než diamanty ligotajúce sa v jej ušiach, no krásna bola, to teda áno. Pokožka jej priam žiarila. Ako zimné slnko.

„Jake!“ zvolala Isabella a odtiahla sa od neho.

„Veľmi rád ťa vidím, Isabella,“ povedal a úkosom sa pozrel na plavovlasú bohyňu.

V jeho hlase bolo čosi formálne a Isabelle pohasla tvár od sklamaní. S mierne nervóznym úsmevom sa obrátila k blondínke. „Ahoj, Katerina.“

„Ahoj, Isabella.“

Hrdelný hlas a úsečný prízvuk. Švédka? Premýšľala Cassie. Alebo Nemka? Spomenula si na staré filmy a nudné sobotňajšie popoludnia v Cranlake Crescent. Katerina bola éterická a rezervovaná, možno ako Greta Garbo alebo Ingrid Bergmanová. Chladná ako nejaká blondína z Hitchcockovho filmu.

„Je to super, že sme zase tu! A kto je toto?“ Cassie z jej sústredeného úsmevu zneistela. „Tento rok si môžeme priviesť vlastnú asistentku? Škoda, že mi to nepovedali.“

Isabelle sa nahrnula do tváre krv. „Nie, Katerina, to je...“

Cassie len-len že potlačila rozčúlenie a prinútila sa natiahnuť ruku. „Som Cassie Bellová. Som tu nová, dostala som štipendium.“

Isabella si s úľavou vydýchla. Katerina si priložila prsty na ústa.

„Ach, prepáč.“ Nonšalantne prijala ponúkanú pravicu. „Bývam občas netaktná. Však, Jake?“ Na tvári jej zažiaril úsmev.

„Ani náhodou, Katerina!“

„To je od teba milé, Jake. Cassie, vitaj na Akadémii.“

Verím, že to pre teba bude *celkom* nová skúsenosť a veľa sa tu naučíš.“

S nadľudským úsilím sa Cassie podarilo udržať si úsmev. No ten Katerinin ju rozčuľoval. Tá baba bola samé zuby.

„Mám veľa práce. Vyvolení zvolali na zajtra Zhromaždenie a ja musím pomôcť s prípravami.“ Pozrela sa na Isabellu spôsobom, ktorý Cassie pripadal dôležitý a posmešný.

Dočerta, pomyslela si Cassie. Jej predstavivosť pracovala na plné obrátky. Katerina sa na Isabellu usmiala, to je všetko. To dievča bolo taktné a ohľaduplné asi ako rotvajler, no nebola to nijaká Cruella de Vil. Ak sa Cassie nezbaví unáhlených činov, nikdy si tu veľa priateľov nezíska.

„Ahoj, Katerina,“ dostala zo seba. „Rada som ťa spoznala.“

„Potešenie je na mojej strane. Ahoj, Jake.“ Katerina mu ešte chvíľu nechala ruku na pleci. „Zatiaľ.“ Ešte raz sa usmiala a odkráčala vznešene ako leopardica.

Isabella zmlkla. Jakovi sčerveneli líca a túžobne hľadel za Katerinou. Cassie si odkašlala a prehltla svoju hrdosť.

„Vďaka,“ povedala veselo. „Ráno si ma zachránil pred strašnou smrťou.“

„Čo?“

„Pod autom. Pri bráne.“

„Aha,“ Jake sa rozpačito poškrabal na zátylku. „To nič. Prepáč mi, že som bol trochu mimo. Asi si ma... vydesila“

„Oni by ma, samozrejme, iste nezrazili.“

„Myslíš?“ podotkol temne a potom odrazu zmenil tému. „Užívaš si bažantí deň?“

Cassie urobila grimasu. „Čo prosím?“

„Jake!“ zlostila sa Isabella.

„Prepáč, povedal som bažantí? Myslel som, samozrejme, prvý deň.“ Cassie nad jeho skrývaným sarkazmom iba zažmurkala. „Vieš, Isabella, veľmi rád ťa vidím, ale mal by som si ísť zapísať predmety. Tak zatiaľ čau.“

„Aha, tak ahoj.“ Jej sklamanie bolo neprehliadnuteľné.

„Tešilo ma,“ povedala Cassie.

„A ty,“ ozval sa odrazu Jake, „vitaj na Akadémii. Áno, Isabella?“

„Áno, Jake.“

Preboha, pomyslela si Cassie. To dievča si môže hneď na čelo vytetovať *Urobím, čo len budeš chcieť*.

Jake kývol na Cassie, ale díval sa na Isabellu. „Dávaj na ňu pozor, dobre? Vieš, ako to tu chodí. Ona nie.“

„Jasné, Jake. Veď vieš, že budem.“

„Povýšenecký pankhart,“ zašomrala Cassie, keď odišiel.

Isabella odtrhla od neho pohľad a obrátila sa ku Cassie. „Ale nie, je iba trochu...“

Cassie sa na ňu váhavo usmiala.

Isabella pokrčila plecami a žalostne si zahryzla do pier. „Iba trochu nafúkaný?“

„No vidíš.“

Obidve sa zasmiali, Isabella trochu hystericky.

Potom chytila Cassie za ruku. „Tak poď, zapíšeme si predmety.“

„Dobre, ja...“

Zamrazilo ju v zátylku. So zamračeným výrazom sa obzrela.

V ohybe schodov stál chlapec oblečený v štýlovom čiernom obleku. V ruke držal otvorenú knihu, ale nečítal. Sústredene Cassie pozoroval, zdalo sa, akoby zadržoval dych. Čakala by, že mu to bude trápne, ale ďalej na ňu hľadel. Jeho tmavé priezračné oči sa vpili do tých jej, no neusmial sa.

Ani Cassie nie. Opäť pocítila ten pohľad vzadu na krku. Jeho odvaha ju svojím spôsobom fascinovala, ale ak on neodvráti zrak, prečo by mala ona? Mal čierne vlasy, zlatohnedú pleť a bol krásny. Rovnako krásny ako Katerina, no zároveň inak. Jeho krása nebola chladná. Pôsobil vážne a vrúcne a v mysli sa jej vynorilo slovo *vznešený*.

„*Prepána!* Na čo sa to hrá? Potiahla Isabellu za ruku.

„Poď už!“ precedila cez zuby.

„To nič,“ zasmiala sa Isabella. „Len sa dívaj, Cassie. A mala by si sa. To je aj tak to jediné, čo s *ním* môžeš robiť.“

„Prečo?“ Nesmie, nesmie, *nesmie* sa pozrieť, či tam ešte je. Musela sa poriadne premáhať.

„To,“ ozvala sa Isabella, „je Randžit Singh.“

3. KAPITOLA

Cassie odkopla poslednú bavlnenú prikrývku a s rozhodnými rukami a nohami fascinovane civela na luster. Trblietal sa v mesačnom svite a jemne cinkotal. Pred polhodinou poodtiahla ťažké damaskové závesy a otvorila okno, no nepomohlo to. Bolo tu horúco a posteľ bola primäkká. Horný diel lacného pyžama zo supermarketu sa jej lepil na kožu. A Isabella, spiaca hlbokým spánkom nevinných, pochrapkávala. Cassie na spolubývajúcu otrávene fľochla.

Je fajn, že aj vášnivé latinskoamerické krásky chrápu. Cassie ju ani náhodou nechcela budiť. Bolo jej jasné, že Isabella nie je z prvého dňa ani zďaleka taká rozrušená ako dievča, ktoré sem prišlo na štipendijný pobyt.

Bolo to beznádejné. Skĺzla z postele, potichu pristúpila k oknu a ešte viac rozhrnula závesy. Vonku sa ako obrovské drahokamy trblietali pamiatky, ktoré poznala z Patrikových kníh. Víťazný oblúk, obelisk týčiaci sa na Place de la Concorde, Eiffelovka. Isabella ju večer zatiahla k oknu.

„Pozri na tú krásu! *La ville lumière*, Cassie, mesto svetiel!“ Isabella sa nadšene rozosmiala. „To najlepšie miesto pre Akadémiu.“

Izbu mali na treťom poschodí. Ktovie, koľko by asi videla, keby bývali celkom hore.

Dusno jej nedovolilo natiahnuť si župan a papuče. Tričko a voľné nohavice mala celkom pekné, aj keď na Paríž asi predsa len dosť skromné. Keď opatrne otvárala dvere, Isabella sa pomrvila, obrátila sa a chrápala ďalej. Cassie si vydýchla a vykĺzla na chodbu.

Potešila sa, že malé lampy na stenách slabo svietili a vytvárali tak v tme ostrovčeky svetla. Niežeby sa bála tmy. Vedela, že na svete sú omnoho strašidelnejšie veci ako duchovia, upíri či vlkolaci.

Napríklad slová. Slová sú ako tesáky, keď si ich nabrúsi niekto ako Jilly Beatonová. Dokážu preniknúť hlboko do tela.

Si neschopná malá cundra, Cassandra Bellová. Ani taká štetka ako je tvoja matka, ťa nechce.

Vždy sa Jilly Beatonovej bála. Naháňala jej taký strach, že o jej tyranii nedokázala nikomu povedať.

Aj tak ti nebude nikto veriť, ty malá klamárika. Máš to v papieroch, že klameš. Skús niekomu niečo povedať, tak si to zlízneš.

A tak Cassie mlčala. Radšej sa naučila o seba postarať. Čím bola staršia a vyššia, tým jej bolo jasnejšie, že

chladný, nenávistný pohľad funguje lepšie ako plač alebo krik, a Jilly Beatonová ju postupne nechala na pokoji a zamerala sa na menšie deti. Ibaže si teraz nemohla byť istá, či ju pri týraní nejakého úbohého dievčatka nesleduje Cassie očami, ktorými sľubuje pomstu. To ju zrejme odrádzalo. Dala si preto spiatocku a ostatné dievčence mali pokoj, aspoň na pár týždňov.

Cassie sa striasla a ľutovala, že si predsa len nezobrala župan. Ešteže mala Patrika. Jemu verila – len sa mu nechcela so všetkým zdôverovať. On ju vedel povzbudiť, rozosmiať. Naučil ju, že *nie je* neschopná. A teraz je tu, na jednej z najprestížnejších škôl na svete.

Život je zvláštny...

Bosá sa zakrádala ku schodisku. Nebála sa, hoci to miesto bolo riadne strašidelné. Keby o čosi viac rozmýšľala a pozornejšie počúvala, iste by začula nejaké zvuky. Škrípanie. Šepot. Vzdialený závan vetra. Kroky.

Nebud' hlúpa. V duchu si dala zaucho.

Nie. Znovu. Zarazila sa a napínala uši.

Áno. Určite. Ten zvuk prichádzal zdola. Veľmi ľahké kroky. Keby sa neozývali na mramorovej podlahe vstupnej haly, nepočula by ich. Toto nebolo opatrné našľapovanie hosťa, ktorý nechce zobudiť spáčov. Nieкто nechcel byť videný. To Cassie vie rozoznať.

Nejaký votrelec? Váhavo položila ruku na pozlátené zábradlie a dívala sa do prítmnia pod sebou. Mesačné

svetlo i tiene halu na chvíľu zaplnili duchmi. Krv jej stuhla v žilách, ale potom tie svetlé siluety spoznala. Boli to sochy, ktoré videla poobede.

Niečo tu však stále nehralo. Achilles nemilosrdne vraždil Hektora, ale na podstavci boli iba dve sochy. Prečo teda na podlahe videla tri tiene?

Nieкто sa tam skrýval. Učupil sa za podstavec, keď ju počul prichádzať. Cassie začula kroky, tentoraz zreteľné. So zatajeným dychom sledovala, ako sa objavil zavalitý vrátnik, zastal a ticho načúval.

Cassie sa neodvažovala nadýchnuť a ani sa nepohla, aby si ju nevšimol. Dúfala, že sa nepozrie hore. Netušila prečo, ale inštinkt jej našepkal, že by ju ten čudný človek nemal nachytať vonku, keď mala byť v izbe. Napokon, nikomu by to neželala. Ani zlodejovi.

Konečne sa obrátil, zrejme sa mu nechcelo skúmať každý tieň v hale, a zvuk jeho krokov pomaly slabol.

Pod telom umierajúceho Hektora sa pohol tretí tieň, vykĺzol spoza sochy a zamieril ku schodisku. Cassie so srdcom až v hrdle cúvala a horúčkovito hľadala nejaký úkryt. Ten votrelec vyjde hore po schodoch a prejde rovno okolo nej. *Dočerta*. Zalial ju studený pot. Neboli tu nijaké závesy, iba tiene a malý výklenok. Vtlačila sa doň a stála ako prikovaná.

Jeho kroky teraz stlmil hrubý koberec, no keď začula, že sa blíži, pomaly sa nadýchla a potom sa už ani

nepohla. Bolo počuť iba jej srdce, ktoré tĺklo ako kladi-
vo, no až k nemu sa ten zvuk našťastie nedoniesol.
A keď okolo preklzol ako prízrak, nezbadal ju.

Jake Johnson.

Zamračila sa. Čo má za lubom? Na okamih mala
chuť vrátiť sa do izby. Do svojej útulnej, bezpečnej
a krásnej izby s chrapkajúcou spolubývajúcou. S nedo-
statkom spánku sa už nejako vyrovná.

Tá predstava má jedinú chybu, pomyslela si Cassie.
Nemá rada, keď sa niekto takto zakráda v noci po
chodbách. Neveští to nikdy nič dobré. Ak sa niečo deje,
chce o tom vedieť prvá. Vedieť znamená mať moc. To
vedela veľmi dobre už v Cranlake Crescent.

Napokon, čoho sa báť? Počkala, kým Jake zabočí na
ďalšie odpočívadlo a vybrala sa za ním.

Do kelu, je dobrý. Omnoho lepší ako Jilly Beatono-
vá. Z ničoho nič sa zastavoval a počúval, či ho niekto
nesleduje. Pohyboval sa rýchlo a skrýval sa v tme, tak
ako ona. Keď vystúpil na schody, takmer ho stratila.

Vklzol do hornej chodby. Tu, na opustenom najvyššom
poschodí, bola tma ešte hlbšia. Stropy tu boli níz-
ke a jediné svetlo sem prenikalo zdola, z nižších po-
schodí. Ale Cassie bola dosť zvedavá na to, aby
premohla strach.

Vošla do chodby.

Keď si jej oči privykli, rozoznala oblúkovitú škvŕnu

svetla. Zaborila chodidlá do mäkkého pohodlného koberca, urobila ďalší neistý krok a potom ešte jeden. Tak, a teraz sa rozhodla. *Len choď, Cassie! Čoho sa bojíš?*

Postupovala zúfalo pomaly. Stále čakala, že Jake odniekiaľ vyskočí, no nebolo po ňom ani stopy. Po chvíli, ktorá jej pripadala ako večnosť, vpredu rozoznala jeho siluetu. Už-už sa chcela za ním rozbehnúť, ale zarazila sa.

To predsa nemôžu byť *ďalšie* kroky. Určite je to Jake.

Nie. Tieto kroky sa ozývali za ňou. Menej opatrné, ale predsa. Nieкто vystupoval po schodoch. Bol to ten hrozivý vrátnik? Možno. Čo by urobil, keby zistil, že sa tu Cassie takto potuluje? Žaloval by to jej učiteľom? Alebo by si to s ňou vybavil sám? A čo ak to *nie je* vrátnik...

Preboha.

Cassie sa neisto rozbehla. Zmocňovala sa jej panika, keď zrazu zbadala lúč svetla a schovala sa pod ním. Chytila sa omietky a pritisla sa ku stene. Snažila sa utíšiť svoj vydesený dych. Znovu začula kroky a potom sa rozhodla. Prekĺzla za roh a vbehla na bočné schodisko.

Po strašidelnej tme v chodbe náhle akoby sa rozvidnelo. Už sa ani nebála, že na seba upozorní Jaka. Zdalo sa jej, že by dopadla omnoho horšie, keby ju chytil ten, čo bol za ňou. Alebo to? Dve poschodia pod sebou za-

zrela rozmazanú siluetu rýchlo sa pohybujúceho Jaka a zúfalo si želala dohoniť ho, nech by sa už dialo čokoľvek. Chytila sa zábradlia a potichu zostupovala dolu.

Keď Jake došiel na tretie poschodie, zabočil do klenutej chodby. Cassie zahнала strach a na chvíľku zastala. Kroky za ňou sa stále zľahka ozývali. Nezostávalo jej veľa času. Zaľala zuby a opatrne nakukla za roh.

Chodba bola dlhá asi desať metrov. Bola dobre, aj keď trochu strašidelne, osvetlená radmi malých výklenkov s klasicistickými bustami. Jake musí mať poriadnu odvahu, pomyslela si Cassie. Stráž mramorových hláv s bielymi očnými bulvami vyzerala desivo ozajstne. No Jake musel prejsť rovno popri nich, pretože sa krčil pri dverách na konci chodby a skúšal pohnúť kľučkou.

Nijako sa nepoddávala. Strčil niečo do zámky a náhlivo ňou krútil a ťahal. No keď znovu stlačil kľučku, dvere ostávali zavreté. Vystrašene sa díval do výklenkov po oboch stranách dvier, no nič sa nepohlo, nikto ho nenapadol. Po niekoľkých márných pokusoch zdoľať zámku sa zúfalo oprel hlavou o dvere.

Dočerta. Keď sa vzdá a teraz sa obráti, určite ju uvidí. Mala by odísť. Rýchlo cúvla o tri kroky, potom zaváhala.

Nie, ani za svet sa nevráti hore do tej čiernočiernej chodby, v ústrety cudzím krokom.

Nie. To radšej zíde dolu a pokúsi sa späť trafiť inou cestou. Vrhla sa po schodoch dolu, brala ich po dva. Keby sa tak dostala na prízemie, bola by určite v bezpečí. Už iba kúsok...

Cassie bola v polovici schodov, keď čosi zacítila medzi lopatkami. Nieкто ju sleduje.

Zastala a zahryzla si do spodnej pery, aby nevykríkla. Už sa nemala kedy schovať. Keby sa obrátila, videla by, kto alebo čo je za ňou – a to naozaj, *naozaj* nechcela. Možno to bol vrátnik. Alebo Jake. Ale ktovie, kto iný by sa takto v noci mohol potulovať po tunajších chodbách?

Si hlúpa. Strašný zbabelec. Samozrejme, že sa musí pozrieť! Cassie sa so zaťatými zubami obrátila a opatrne pozrela nahor.

Oči, ktoré ju sledovali, sa zaleskli. Cassie zmeravela od strachu.

Postava pomaly cúvla.

Chrbticou jej prebehol mráz. To nie je Jake. Ani vrátnik. Napriek tomu na tej siluete, na jej pokoji, bolo niečo znepokojivo povedomé. Tento chladný zvierací pohľad už na sebe cítila a zažila aj to mrazenie v zátylku.

Nemohla to dokázať, dokonca ani sebe, ale v kútiku duše si Cassie bola istá.

„Len sa dívaj, Cassie. To je to jediné, čo s ním môžeš robiť.“

4. KAPITOLA

„Matematika!“ zakvílila Isabella. „Prečo musíme začínať práve s matikou?“

S knihami pod pazuchou stisla Cassie spolubývajúcej lakeť, aby ju upokojila. „Niečím sa začať musí. Matika nie je taká hrozná.“

„Je to môj osud. Tento rok prepadnem, viem to. Tatko bude zúriť.“

„To znamená, že ti nekúpi ďalšie stádo poníkov?“ Pridal sa k nim Jake Johnson. „Ty úbohá princeznička! Asi sa budeš musieť uspokojiť s tými starými.“

Isabella ho nie práve najnežnejšie odstrčila lakťom. „Nebud' ku mne zlý, Jake. Som veľmi krehká, neznesiem tvoj výsmech.“ Pohodila šticou vlasov. „Som jemná južná kvetinka.“

Jake sa rozosmial na celé kolo. „Jasné, mám ti ukázať to rebro, čo si mi práve zlomila?“

„Pokojne.“ Sladko sa naňho usmiala.

Cassie sa zabávala, ale bola aj nervózna. Isabellini flirtovanie vyznievalo oveľa vážnejšie ako Jakovo. A okrem toho, on mal oči zrejme iba pre Snehovú krá-

lovnú. Nechcela, aby sa jej spolubývajúca zaľúbila do niekoho, kto o ňu nestojí.

A vôbec, čo má za lubom?

Jake bol na pohľad veselý, prostý, skrátka Američan. Vyzeral ako normálny chalan. Ťažko uveriť, že ho včera sledovala po chodbách. Cassie by bola presvedčená, že sa jej to snívало, nebyť tieňov únavy pod jej hnedými očami. Keď sa na ňu usmial, neopätovala mu to a on sa mierne zamračil.

Neviem, čo máš za lubom, ale niečo určite.

Jake, nie celkom vo svojej koži, obrátil všetku pozornosť na Isabellu. „A vôbec, slečna Carusová, matematika je presne pre vás. Najväčší úspech rozumu.“ Jeho ostro rezanú tvár zmäkčil široký úsmev. „Nepodáva sa divokým emóciám. Z totálneho chaosu vytvára poriadok. Hovorím dosť jasne? *Au!*“

Znovu ho udrela učebnicou. „Ak ma chceš urážať, Jake Johnson, neprehovorím s tebou celý semester! Ach!“ Isabelle sa rozjasnila tvár, keď zatiahla Cassie k obrovskému portrétu. „Toto musíš vidieť, Cassie. Ty zmizni, Jake!“

„Hej!“ Natiahol obidve ruky pred seba a stále sa usmieval. „Ako by sa stalo. No nič,“ ukázal na obraz, „nenahneváte sa, dúfam, keď tu s vami nepadnem na kolená.“ A vliekol sa ku triede.

Isabella sa mračila. „Ten chalan je nemožný!“ skrík-

la. „Nič si neváži. *Nikoho*. Ani tohto úžasného muža.“ Vystrela dlane k maľbe. „Pozri, Cassie. Inak ho možno nikdy neuvidíš.“

„Fakt?“ Portrét bol taký veľký, že Cassie musela o krok cúvnuť, aby si ho mohla prezrieť. „Kto to je?“

„To je sir Alric Darke.“

Cassie si ho pozorne prezerala. Tak to je ten legendárny zakladateľ Akadémie? Bol to moderný portrét, hranatá tvár bola namaľovaná naoko nedbanlivými ťahmi štetca. Oči mu žiarili sviežou inteligenciou a ich farba sa zdala sivá, ale ligotali sa ako slúda v žule. Prešedivené tmavé vlasy na sluchách ustupovali, vytvárali kúty a jeden zatúlaný prameň sa vinul na čele ako tenké ostrie. Maliar ho zachytil za stolom, na ktorom ležala otvorená kniha, a výraz v jeho tvári mal v sebe istú dávku chladnej, skúmavej zvedavosti. Cassie sa zdalo, že sa jej díva rovno do mozgu či do duše.

„Preboha,“ vyhrkla po chvíli. „Tie oči ťa určite sledujú všade, kam sa pohneš.“

„Očarujúce, však?“ Isabella ju potiahla za ruku. „Tak už poď, Cassie, nemôžeme tu stáť donekonečna. Prídeme neskoro.“

Cassie sa nechala vliecť ku triede, no nemohla odolať, aby sa ešte raz neobrátila. Hej, tie oči ju sledovali.

„Slečna Carusová.“ Matikár na ne hľadal cez polmesiačky okuliarov, keď Isabella vtrhla do triedy. „Je

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.